

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/95/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712202863
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2712202863.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. novembra XXXX, trvalo bytom C. XX, 2/ D. B., E. F., nar. XX. apríla XXXX, trvalo bytom C. XX, obaja zastúpení advokátkou: JUDr. Ing. Elena Divko, PhD., Gorkého 1A, 909 01 Skalica, IČO: 43431089, proti žalovaným: 1/ G. H., nar. X. augusta XXXX, trvalo bytom I., I. E. XXXX/XX, 2/ J. H., E. K., nar. XX. mája XXXX, naposledy bytom C. XX, zomrela X. decembra XXXX, 3/ A. B., E. H., nar. XX. apríla XXXX, trvalo bytom C. XXX, žalovaní 1/ a 3/ zastúpení advokátom: JUDr. Václav Sosna, Námestie slobody 2, 909 01 Skalica, IČO: 34048529, o určenie povinnosti zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 23. júna 2021 č. k. 3C/115/2012–879, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/ a 3/ majú proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol II. žalovaným 1/ a 3/ priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, pričom z priznaného nároku patrí každému zo žalovaných 50 %; III. žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovaným 1/ a 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 10Co/58/2018 v plnom rozsahu, pričom z priznaného nároku patrí každému zo žalobcov 50%; IV. svedkovi L. M. E., G., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K., I. XXXX/XX, priznal nárok na náhradu svedočného voči žalobcom 1/ a 2/; V. svedkovi L. N. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., P. XXXX/X, priznal nárok na náhradu svedočného voči žalobcom 1/ a 2/.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 127 ods. 1 až 3 a § 417 ods. 1 a 2 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov).

Vecne dôvodil, že dňa 18.4.2012 žalobcovia 1/ a 2/ súdu prvej inštancie doručili žalobu o určenie povinnosti zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva (doplnenú podaniami zo dňa 24.6.2012, 15.3.2013 a 9.1.2020), ktorou sa domáhajú, aby súd uložil žalovaným povinnosť zdržať sa obťažovania žalobcov nadmerným hlukom, ktorý spôsobuje škrekot, piskot a rev exotického vtáctva chovaného na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaných v katastrálnom území C. zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, ktorý preniká na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov v katastrálnom území C. zapísané na liste vlastníctva č. XXX A. P. XXX. Žalobu odôvodnili tým, že žalovaní chovom exotického vtáctva, resp. výkonom ich vlastníckeho práva nepostupujú v súlade s platnými právnymi predpismi, a to konkrétne s vyhláškou č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí. Poukázali

na skutočnosť, že si nemôžu otvoriť oblok, sadnúť si vonku na dvore pod altánok a nemajú pokoj vo vlastnom dome, lebo hluk je počuť aj cez zatvorené okná. Vtáctvo je vypúšťané od skorého rána až do večera. Majú za to, že chovanie exotického vtáctva v kludnej lokalite obce Unín medzi rodinnými domami je neprijateľné a dochádza k nepovoleným imisiám hluku na ich pozemok a žalovaní nad mieru primeranú pomerom ich hlukom obťažujú. Na pojednávaní dňa 3.6.2020 súd uznesením pripustil zmenu žaloby tak, ako je uvedené vyššie.

Uznesením č. k. 3C/115/2012-78 vyhláseným na pojednávaní dňa 29.5.2013 súd pripustil, aby z konania vystúpil žalovaný 2/ G. H. a na jeho miesto vstúpila J. H., nar. XX.X.XXXX. Pôvodne žalovaný 1/ A. H. dňa XX.X.XXXX zomrel, z ktorého dôvodu Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 10Co/58/2018-542 z 5.6.2019 rozhodol, že v konaní pokračuje s dedičmi žalovaného 1/ A. H., a to s G. H., nar. X.X.XXXX ako so žalovaným 1/ a s A. B., E. H., nar. XX.X.XXXX ako so žalovanou 3/. Uznesením č. k. 3C/115/2012-610 z 5.3.2020 súd konanie z dôvodu späťvzatia žaloby voči žalovanej 2/ zastavil a zároveň druhým výrokom stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

Súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 3C/115/2012-454 z 29.1.2018, ktorým žalobu zamietol a žalovaným oproti žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Proti uvedenému rozsudku podali žalobcovia odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 10Co/58/2018-551 z 3.9.2019, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je čiastočne dôvodné. V právnom závere skonštatoval, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý súdny proces. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude odstrániť vady petitu žaloby, zistiť stanovisko nových žalovaných, opätovne posúdiť dôkazy (tiež či boli riadne vykonané), riadne vyhodnotiť dokazovanie tak, aby závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní.

Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd prvej inštancie (pri svojom v poradí druhom rozhodnutí) právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Z konania vyplynulo, že medzi žalobcami a žalovanými existuje spor týkajúci sa usporiadania susedských vzťahov. Žalobcovia odvolávajú sa na ust. § 127 O. z. tvrdia, že žalovaní ich nad mieru primeranú pomerom obťažujú imisiami, konkrétne hlukom, čím vážne ohrozujú výkon ich práv ako vlastníkov susediacich nehnuteľností a z tohto dôvodu je nevyhnutné poskytnúť im súdnu ochranu. Žalovaní počas konania zotrvali na tvrdení, že z ich strany nejde o ohrozovanie nad mieru primeranú pomerom ani o vážne ohrozenie výkonu práv. Súd preto konštatoval, že medzi stranami sporu nie je sporné, že žalovaný 1/ chová na nehnuteľnostiach bezprostredne susediacich s nehnuteľnosťami žalobcov exotické vtáctvo. Spornou skutočnosťou zostalo, či exotické vtáctvo chované na nehnuteľnostiach žalovaných nad mieru primeranú pomerom obťažuje žalobcov hlukom. Pri posúdení miery primeranej pomerom sa okrem intenzity hluku skúma dôvod hlučnosti, či sa jedná o opakovaný hluk alebo jednorazový, prípadne či ide o úmyselné rušenie. Súd prvej inštancie po vykonanom rozsiahlom dokazovaní konštatoval, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, t. j. nepreukázali existenciu predpokladov upravených v § 127 ods. 1 O.z., ktoré by predstavovali uznanie dôvodnosti ich nároku.

Dôvodil, že vlastnícke právo predstavuje najúplnejšie vecné právo, pričom bez súhlasu vlastníka (prípadne bez právneho dôvodu) nemožno do jeho vlastníckeho práva zasahovať. Ust. § 127 O.z. predstavuje zákonné obmedzenie vlastníckeho práva alebo práv, ktoré sa odvíjajú priamo od vlastníctva. Súbor týchto pravidiel možno označiť ako susedské práva. Obmedzenie vlastníkov je vzájomné a zároveň prospešné viacerým vlastníkom. Vlastník sa musí zdržať takého konania alebo nekonania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo ktorým by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Predpoklady uvedené v hypotéze tejto normy treba vykladať v každom jednotlivom prípade objektívne. Subjektívne hľadisko nie je rozhodujúce, a preto v konkrétnych prípadoch sa musia uvedené predpoklady posúdiť aj z odborných hľadísk. Posúdenie prípustnosti imisií vychádza z tzv. generálnej klauzuly obsiahnutej v ust. § 127 ods. 1 O.z., podľa ktorej sa vlastník veci musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Sú tu upravené dve skutkové podstaty, a to obťažovanie iného a vážne ohrozenie výkonu jeho práv. Obťažovanie je právne významné len v prípade, že je „nad mieru primeranú pomerom“, kým ak by v dôsledku imisie došlo k vážnemu ohrozeniu výkonu práva, je otázka primeranej miery pomerom bez významu. Ak teda v dôsledku konania vlastníka dochádza k vážnemu ohrozeniu vlastníckeho práva iného, spočívajúcemu v poškodzovaní veci, ide o neoprávnený zásah podľa § 127 ods. 1 O.z. bez ohľadu na to, či tento zásah prekračuje mieru primeranú pomerom (viď rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/1935/2003).

Súd prvej inštancie vykonal dôkazy navrhnuté stranami sporu a vyhodnotil ich v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov. Ako už bolo spomenuté, podstatnou skutočnosťou pre rozhodnutie v danej veci

je zistenie, či zásah presahuje prípustnú mieru primeranú pomerom alebo či je vážne ohrozený výkon práva iného. V tejto súvislosti bolo vykonané dokazovanie znaleckými posudkami, resp. odbornými vyjadreniami, ktorých predmetom bolo zistenie, či hladina hluku vychádzajúceho z nehnuteľností vo vlastníctve žalovaných je v medziach stanovených technickými normami, nakoľko za účelom splnenia predpokladov hypotézy citovaného ustanovenia § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka je dôvodné odborné posúdenie danej skutočnosti. Z meracieho protokolu vypracovaného L. I. Q. bolo (poznámka odvolacieho súdu – správne nebolo, vid' 16. bod napadnutého rozsudku) zistené prekročenie najvyššej prípustnej hodnoty hladiny akustického tlaku hluku (pri hlasovej aktivite vtáctva 25 % dennej a večernej doby). Žalobcovia však namietli, že pri meraní hluku neboli prítomní a navyše vyslovili podozrenie, či sa predmetné meranie hluku vôbec uskutočnilo. Takisto bolo potrebné zobrať do úvahy námietku žalobcov, že protokol bol vyhotovený na základe objednávky žalovaných a teda možno mať pochybnosti o jeho objektívnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci sa jedná o odbornú otázku a rozhodnutie súdu je závislé od jej posúdenia, pričom predmetné odborné vyjadrenie bolo žalobcami dôvodne spochybnené a nebola teda dostatočným spôsobom preukázaná rozhodná skutočnosť, t.j. či zo strany žalovaných dochádza k zásahom do vlastníckych práv susedov (či iných osôb v blízkosti zdroja hluku na nehnuteľnostiach žalovaných) nad mieru primeranú miestnym pomerom alebo či je vážne ohrozený výkon ich vlastníckeho práva, súd nariadil znalecké dokazovanie za účelom zistenia, či je pri hlasovej aktivite vtáctva dennej a večernej doby na hranici parcely dotknutého vonkajšieho obydlija žalobcov, prekročená prípustná hladina A zvuku. Súdom ustanovený znalec Ing. Martin Hořka, CSc. v závere znaleckého posudku konštatoval, že porovnaním posudzovaných hodnôt s prípustnou hodnotou možno konštatovať, že pri hlasovej aktivite exotického vtáctva prípustná hodnota pre deň a pre večer bola vo vonkajšom prostredí v bode M na hranici parcely žalobcov prekročená (prípustná hodnota predstavuje 50 dB, pričom posudzovaná hodnota v bode M bola určená na 51,2 dB pre deň a 51,7 dB pre večer). Žalovaní v priebehu konania namietali postup znalca pri vykonávaní znaleckého dokazovania a samotné závery znaleckého posudku (a to z dôvodu pochybností o správnosti a objektívnosti znaleckého posudku, resp. o jeho nestrannosti). Vychádzajúc z ustanovení upravujúcich vylúčenie osôb zúčastnených na konaní (t. j. § 49 a nasl. CSP, na ktoré v právnom závere poukázal aj odvolací súd) mal súd prvej inštancie za to, že žalovaní nevzniesli riadnu námietku zaujatosti proti znalci Ing. Martinovi Hořkovi, CSc., t. j. nie sú dané dôvody na jeho vylúčenie. Súd tak pri rozhodovaní prihliadal aj na predmetný znalecký posudok. Za účelom odstránenia pochybností súd vypočul znalca na pojednávaní, z ktorej výpovede vyplynulo, že znalec zotrval na záveroch uvedených v znaleckom posudku.

Úlohou súdu bolo v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu zistiť stanovisko žalovaných, opätovne posúdiť dôkazy, resp. dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania, zároveň zohľadniac povinnosť upravenú v ustanovení § 217 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom žalovaných 1/ a 3/, z ich výpovedí zistil, že žalobu považujú za nedôvodnú. Zhodne odmietli, že by sa vtáky prejavovali hlučne počas celého dňa, ale len za určitých okolností (napr. v prítomnosti cudzej osoby a pod.). Žalovaný 1/ preukázal, že za účelom odhlučnenia voliéry postupne už 10 rokov vykonáva stavebné úpravy, napríklad obkolesenie pletivovej časti voliéry plexisklom, či postavenie vyššieho plotu na hranici pozemkov so žalobcami. Takisto ozrejmil, že je riadne evidovaný na Ministerstve životného prostredia SR ako chovateľ, pričom na chov vtáctva má vydaný certifikát (bez toho, že na jeho vydanie bolo potrebné predložiť akékoľvek iné doklady). Súd v tejto súvislosti konštatoval, že pre rozhodnutie súdu je irelevantné, či má žalovaný 1/ ako chovateľ z chovu vtákov zisk (resp. či podniká), na ktorú skutočnosť poukazovali žalobcovia.

Vykonal dokazovanie aj stanoviskom Úradu verejného zdravotníctva SR zo 6.11.2017, z ktorého vyplýva, že spoločnosť BRENNER AMS je akreditovaná v Slovenskej národnej akreditačnej službe a jej postupy pri meraní a vyhodnotení merania sú schválené a kontrolované pri dohľadoch. V danom protokole nie je udaný čas merania zvukových prejavov exotického vtáctva a merania pozadia a takisto v ňom nie sú uvedené výšky jednotlivých plotov, ktoré oddeľujú voliéru od sťažovateľa, preto nie je zrejmé, prečo merač meral vo výške 2,5 m nad terénom. Úrad takisto poznamenal, že meranie zdroja hluku sa má uskutočňovať na hranici pozemku sťažovateľa a môže sa vykonávať aj bez upovedomenia zúčastnených osôb (t. j. majiteľa ako aj sťažovateľa). Vyjadril sa aj k protokolu Ing. Hořku, v ktorom takisto nie je uvedená výška plotu medzi pozemkami. Ak sa však predpokladá, že výška plotu je okolo 2 metrov, umiestnenie mikrofónu vo výške 1,5 metra nad terénom a vzdialenosť 1,1 metra od plotu neboli správne zvolené, a to z dôvodu akustického tieňa. Na záver dodal, že obidva protokoly mali skoro totožné namerané hodnoty zvukových prejavov vtáctva ako aj pozadia, rozdiely spočívajú vo vyhodnotení posudzovanej hodnoty (v protokole Ing. Brennera sa nedá zistiť ani čas ani dĺžka trvania jednotlivých meraní).

Povinnosťou súdu je pri vyhlásení rozsudku vychádzať zo stavu, ktorý existuje v danom čase, nakoľko pre posúdenie zákonnosti a vecnej správnosti rozsudku je určujúci stav objektívne existujúci v čase vyhlásenia rozsudku, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalovaných na vykonanie znaleckého dokazovania, stotožniac sa s ich argumentáciou, že je potrebné opätovné posúdenie rozhodujúcej skutočnosti (t. j. stanovenie miery hladiny hluku), nakoľko znalecký posudok znalca Ing. Martina Hořku, CSc. bol vyhotovený ešte v roku 2015 a podobne ako protokol vypracovaný obchodnou spoločnosťou BRENNER AMS, s.r.o. obsahoval viaceré nedostatky. Nezohľadnil námietku žalobcov, ktorí vyjadrili nesúhlas s návrhmi na doplnenie dokazovania (z dôvodu, že vo veci už bol vypracovaný znalecký posudok znalcom ustanoveným súdom a teda za účelom zamedzenia prieťahov v konaní), nakoľko predmetné dôkazy súd považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci vykonať. Preto nariadil opätovné znalecké dokazovanie, a to znalcom ustanoveným súdom ad hoc Ing. Dušanom Miklom, ktorého usmernil aby o termíne merania neupovedomoval žalovaných z dôvodu, aby sa eliminovalo prípadné ovplyvnenie alebo zmarenie účelu znaleckého dokazovania z ich strany. Zo záverov znaleckého posudku č. 01/204000133/ZP z 5.11.2020 mal súd preukázané, že prípustná hodnota určujúcej veličiny hluku vo vonkajšom prostredí pri hlasovej aktivite vtáctva vo vonkajšom chránenom prostredí rodinného domu č. 61 nebola prekročená. Priebeh a výsledky znaleckého skúmania znalec ozrejml aj na pojednávaní pred súdom, súd nemal pochybnosti o hodnotách hluku, ktoré boli namerané a zapracované v znaleckom posudku. Zároveň doplnil, že vzhľadom na premenlivý zdroj hluku pri výpočte posudzovanej hladiny hluku vychádzal z korekcie + 5 dB + 2,3 dB, ktoré považuje za dostatočne vysoké, aby zohľadnili neprijemnosť posudzovaného hluku. Zároveň skonštatoval, že ak by v danom prípade pri výpočte aj vynechal časové pôsobenie hluku vtáctva a použil korekciu + 5 dB, stále by bol posudzovaný hluk pod hodnotou prípustného hluku.

V súvislosti s námietkami žalobcov týkajúcimi sa výkonu samotného znaleckého skúmania zo strany znalca súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle rozhodnutia súdu, ktorým bol znalec ustanovený do konania, bola stranám sporu podľa § 210 CSP uložená povinnosť poskytnúť znalcovi súčinnosť a znalec teda bol oprávnený postupovať daným spôsobom. Takisto nebol povinný zisťovať, či je predmetná voliéra otvorená (resp. uposlúchnuť žalobcov, nech sa meranie neuskutočňuje, nakoľko vtáctvo sa hlasovo neprejavovalo), a to najmä s poukazom na vyššie spomenuté usmernenie zo strany súdu o neupovedomovaní žalovaných o termíne merania. Súd preto na základe telefonického rozhovoru dal znalcovi pokyn na uskutočnenie merania aj za daného stavu. Zo strany žalobcov súd tiež považoval za nekorektné spochybnenie dĺžky merania (t. j. či postačuje meranie počas jedného dňa), nakoľko meranie počas dlhšieho časového úseku súd považuje za daných podmienok za nezrealizovateľné (napr. z dôvodu, že meranie bolo potrebné uskutočniť na súkromnom pozemku). Na druhej strane predchádzajúce merania hluku boli vyhotovované len v krátkych časových intervaloch a teda s oveľa nižšou objektivnosťou.

Súd prvej inštancie pri rozhodovaní zobral do úvahy aj predchádzajúci znalecký posudok, odborné vyjadrenia, resp. svedecké výpovede, tieto však posudzoval v intenciách jednak spomenutého znaleckého dokazovania a jednak pozorovania zaznamenaného počas obhliadky na mieste, keď súd nemal preukázané vnikanie imisí hluku z nehnuteľností vo vlastníctve žalovaných na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov nad mieru primeranú pomerom ako ani tú skutočnosť, že by sa jednalo o vážne ohrozenie výkonu vlastníckeho práva žalobcov. Vzal do úvahy závery znaleckého posudku Ing. Martina Hořku, CSc., podľa ktorých bola prípustná hodnota hluku pri hlasovej aktivite vtáctva prekročená, na druhej strane však uviedol, že pri stanovení posudzovaných hodnôt znalec vychádzal z doby expozície (t. j. dĺžky trvania hlasovej aktivity vtáctva počas dňa, resp. večera), ktorá mu bola oznámená žalobcami (t. j. 240 minút počas dňa a 90 minút počas večera). Znalec Ing. Martin Hořka, CSc. dodatočne na výzvu súdu na písomné doplnenie a ozrejenie spôsobu merania hluku uskutočneného dňa 11.8.2015 svojím podaním z 10.7.2020 uviedol, že zásadne nesúhlasí so stanoviskom Úradu verejného zdravotníctva SR zo 6.11.2017 o mieste merania hluku, a to vychádzajúc z vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí (ďalej len vyhláška č. 549/2007 Z. z.), ktorá neuvádza, že hluk sa má merať na hranici pozemku. Zároveň doplnil, že pri určovaní časového trvania hlasovej aktivity exotického vtáctva vychádzal jednak z protokolu o meraní hluku vypracovaného L. Q. a zároveň z vyjadrenia žalobcov, podľa ktorých uvedené hlasové aktivity trvajú štyri hodiny cez deň a jeden a pol hodiny večer. Vychádzajúc z uvedeného súd akceptoval návrh žalovaných na vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania, nakoľko podľa názoru súdu nie je prípustné, aby odborné (exaktné) posúdenie určitej skutočnosti bolo ovplyvnené subjektívnym hľadiskom, ktoré má zrejmy vplyv na vyslovenie záveru, či sú v danom prípade dodržané prípustné miery stanovené technickou normou (v danom prípade vyhláškou č. 549/2007 Z. z.). Pochybnosti o záveroch

znaleckého posudku znalca Ing. Martina Hořku, CSc. sú zvýraznené jednak skutočnosťami uvedenými v správe Úradu verejného zdravotníctva SR (ktorý konštatoval viaceré pochybenia) a jednak výraznými odlišnosťami nameraných hodnôt pri jednotlivých meraniach (t. j. dňa 15.7.20215, resp. dňa 11.8.2015). Súd vykonal dokazovanie aj stanoviskom Úradu verejného zdravotníctva SR, odborom objektivizácie faktorov životných podmienok zo dňa 15.12.2020, o ktoré bol požiadany žalobcami za účelom posúdenia správnosti postupu pri meraní hluku znalcom Ing. Dušanom Miklom. Vyplýva z neho, že spoločnosť Technický skúšobný ústav Piešťany, š.p. je akreditovaná v Slovenskej akreditačnej službe a jej postupy pri meraní a vyhodnotení merania sú schválené a kontrolované pri dohľadoch, pričom predmetný protokol bol vypracovaný v zmysle Odborného usmernenia MZ SR, ktorým sa upravuje postup pri objektivizácii fyzikálnych faktorov životného prostredia a pracovného prostredia. Zo stanoviska takisto vyplýva, že znalec správne navýšil hluk zdroja o korekciu na zvlášť rušivý hluk + 5 dB a takto zvýšenú hladinu hluku bral do úvahy pri výpočte posudzovanej hodnoty, nakoľko každý deň sa môže doba pôsobenia zdroja hluku (v danom prípade hlasové prejavy vtáctva) meniť. Na záver sa úrad stotožnil so závermi uvedenými v znaleckom posudku znalca Ing. Dušana Mikla, podľa ktorých ani keby zdroj hluku trval nepretržite (čo v praxi nemôže nastať), tak posudzovaná hodnota by nebola prekročená.

Súd prvej inštancie považoval zároveň za potrebné vyjadriť sa k trestnému konaniu vedenému Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky Prezídium Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou pod sp. zn. ČVS: PPZ-269/NKA-ZA3-2020, ku ktorému dali podnet žalobcovia a ktoré sa týkalo podozrenia zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona a prečinu podplácania podľa § 333 Trestného zákona a iné. Predmetné trestné konanie bolo právoplatne skončené uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru č. ČVS: PPZ-269/NKA-ZA3-2020 zo dňa 10.2.2021, ktorým bolo odmietnuté trestné oznámenie žalobcov, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti predmetnému rozhodnutiu podali žalobcovia ako oznamovatelia sťažnosť, ktorú dozorujúci prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zamietol, t.j. trestné konanie v danej veci je právoplatne skončené (viď úradný záznam súdu zo dňa 22.6.2021). K obvineniam zo strany žalobcov sa vyjadril samotný znalec na pojednávaní dňa 16.11.2020, na ktorom dôrazne akékoľvek protiprávne konanie odmietol, pričom sa podrobne vyjadril k jednotlivým námietkam a podozreniam a podľa názoru súdu ich úplne vyvrátil (napr. tvrdenia týkajúce sa ovplyvnenia znalca žalovanými alebo inými osobami, či parkovania znalca pred začatím výkonu znaleckej činnosti na druhý deň merania alebo kontroly zdroja hluku po vyslovených podozreniach zo strany žalobcov o existencii diaľkového ovládania na otváranie voliéry a pod.). V tejto súvislosti súd poukázal na viaceré možno povedať až šikanózne konania iniciované žalobcami, napríklad trestné oznámenie na zákonnú sudkyňu (viď č.l. 583-585), sťažnosti na postup súdu (viď napríklad podanie označené ako námietka zaujatosti zo dňa 10.7.2020, č.l. 685), podanie na Slovenskú advokátsku komoru na postup právneho zástupcu žalovaných (viď oznámenie o odložení veci, č.l. 783-785), či trestné oznámenie týkajúce sa podozrenia z trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona voči právnym zástupcom žalovaných (viď vyznenie Okresného riaditeľstva PZ v Skalici, č.l. 871).

Súd prvej inštancie dôvodil, že vyhovel návrhu žalovaných na vykonanie dokazovania obhliadkou, nakoľko mal za to, že je žiaduce získať poznatky o danom skutkovom stave priamo na nehnuteľnostiach vo vlastníctve strán sporu. V súvislosti so špecifickým zdrojom imisie (t. j. hluku vydávaného vtáctvom) súd obhliadku vykonal dňa 22.7.2021 v rôznych časoch počas dňa (o 8.00 hodine, o 11.30 hodine a o 18.00 hodine), a to za účelom čo najobjektívnejšieho posúdenia skutkového stavu. Zároveň súd vyhotovil fotodokumentáciu z nehnuteľností strán sporu, z ktorej je zrejme umiestnenie voliéry na pozemku žalovaných (viď fotografie na č.l. 704), vzdialenosť voliéry od hranice pozemkov so žalobcami (viď fotografie na č.l. 705 až 706), umiestnenie altánku na pozemku žalobcov a takisto vzdialenosť od hranice pozemkov so žalovanými (viď fotografie na č.l. 700 až 702), pohľad zo záhrady žalobcov na plot so žalovanými (viď fotografie na č.l. 703). Súd uviedol, že obhliadkou na mieste neboli zistené skutočnosti tvrdené žalobcami, že vtáctvo chované na nehnuteľnostiach žalovaných vydáva hluk počas celého dňa, naopak v čase o 11.30 hodine a o 18.00 hodine sa zvukovo prejavovalo len minimálne, hluk vydávalo v čase o 8.00 hodine. Zároveň mal súd preukázané viaceré technické úpravy za účelom eliminovania hluku spôsobovaného vtáctvom, z ktorých najzásadnejšou je obkolesenie voliéry plexisklom, pričom do priestorov pletivovej časti voliéry sa vchádza cez dvere vyrobené takisto z daného materiálu. V tejto súvislosti súd skúmal pôsobenie hluku pri otvorených a následne zatvorených dverách od voliéry, pričom ho vyhodnotil ako dostatočne veľký, t.j. pri zatvorených dverách bolo síce počuť hluk spôsobovaný vtáctvom, nepôsobil však tak rušivo ako pri otvorených dverách. Z vyjadrení samotného žalovaného však vyplýva, že dvere od voliéry sú stále zatvorené, otvára ich len v prípade, ak do nej vstupuje (napr. za účelom nakŕmenia vtákov a pod.).

Konštatoval, že počas konania priebežne zisťoval zmeny v počte kusov exemplárov vtáctva registrovaného na žalovaného 1/, a to za účelom zistenia stavu existujúceho v danom čase. Súd tak mal preukázané, že v období počas vykonávania znaleckého dokazovania mal žalovaný 1/ v držbe 5 exemplárov druhu Amazona leucocephala, 6 exemplárov druhu Amazona oratrix a 3 exempláre druhu Amazona vinacea, čo vyplýva z oznámenia Ministerstva životného prostredia SR z 28.10.2020. V čase vyhlásenia rozsudku dňa 23.6.2021 sa počet evidovaných kusov vtáctva zmenil v tom smere, že žalovaný 1/ mal v držbe 4 exempláre druhu Amazona leucocephala, 6 exemplárov druhu Amazona oratrix, 3 exempláre druhu Amazona vinacea a 3 exempláre druhu Pionites leucogaster, ako vyplýva z vyjadrenia Ministerstva životného prostredia SR, odboru regulácie obchodu s ohrozenými druhmi z 22.6.2021, t. j. počet evidovaných kusov vtáctva sa zvýšil o dva kusy.

Vykonal dôkazy navrhnuté stranami sporu relevantné pre rozhodnutie vo veci, pričom právne spor uzavrel takým spôsobom, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by nad mieru primeranú pomerom obťažovali žalobcov alebo že by ohrozovali výkon ich práv, t.j. neboli naplnené predpoklady uvedené v ust. § 127 ods. 1 O.z., ktoré by zakladali uloženie povinnosti žalovaným zdržať sa takého konania (t. j. že by boli naplnené predpoklady na poskytnutie ochrany podľa § 127 ods. 2 O.z.). V zmysle uvedeného potom súd žalobu zamietol, a to z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Žalobcovia poukazovali na skutočnosť, že je vážne ohrozený výkon ich vlastníckeho práva, na druhej strane však súd uviedol, že je potrebné rešpektovať výkon vlastníckeho práva žalovaných a dodal, že pre stanovenie záveru o neprimeranosti obťažovania žalobcov hlučnosťou nie je rozhodujúce dodržanie príslušnej technickej normy upravujúcej prípustnosť určitej miery obťažovania imisiami v zmysle § 127 ods. 1 O.z. (t. j. exaktné stanovenie, resp. posúdenie z odborných hľadísk), na druhej strane však ak zásah presahuje prípustnú mieru stanovenú technickou normou, takéto prekročenie vždy prekračuje mieru primeranú pomerom v zmysle citovaného ustanovenia. Inými slovami ak obťažovanie prekračuje medze stanovené správnym opatrením, presahuje spravidla aj mieru primeranú pomerom, ale nemusí tomu byť naopak.

V zmysle uvedeného bolo potom potrebné zisťovať, či ide o výkon vlastníckeho práva v súlade s právnymi predpismi. Na úseku ochrany pred hlučnosťou je takýmto právnym predpisom zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a vykonávací predpis, ktorým je vyhláška č. 549/2007 Z. z., podľa ktorej je ochrana zdravia pred hlučnosťou, infrazvukom a vibráciami zabezpečená, ak posudzované hodnoty určujúcich veličín hlučnosti, infrazvuku a vibrácií nie sú vyššie ako prípustné hodnoty. Podľa ust. § 4 a § 5 citovanej vyhlášky prípustné hodnoty určujúcich veličín hlučnosti a infrazvuku a miesta, na ktoré sa vzťahujú na ochranu zdravia pred hlučnosťou a infrazvukom, sú v prílohe ustanovené prípustné hodnoty určujúcich veličín hlučnosti vo vonkajšom prostredí a prípustné hodnoty určujúcich veličín hlučnosti a infrazvuku vo vnútornom prostredí budov pre deň, večer a noc, vo vyhláške sú ustanovené postupy pri meraní, na meranie hlučnosti je potrebné použiť postupy, ktoré umožnia stanoviť posudzované hodnoty určujúcich veličín uvedené v prílohe. Hlučnosť sa meria určenými meradlami, meranie sa vykonáva kalibrovaným meradlom. Výber meracích prístrojov a metódy merania sa určujú s ohľadom na podmienky merania, časové a frekvenčné vlastnosti meraného hlučnosti, expozíciu a faktory prostredia. Nameraná hodnota sa zväčší o hodnotu rozšírenej neistoty merania stanovenej v súlade s metrologickou praxou a v prípade potreby o ďalšie korekcie v súlade s prílohou a ak je to potrebné, stanoví sa pre príslušný referenčný časový interval. Takto získaná posudzovaná hodnota sa porovnáva s prípustnou hodnotou. Prípustné hodnoty určujúcich veličín hlučnosti vo vonkajšom prostredí, určujúcimi veličinami hlučnosti pri hodnotení vo vonkajšom prostredí sú ekvivalentná hladina A zvuku LAeq, posudzovaná hodnota vo vonkajšom prostredí je ekvivalentná hladina zvuku pre deň, večer a noc. Vyhláška stanovuje pre priestor pred oknami obytných miestností, bytových a rodinných domov a tam uvedené hodnoty aj pre vonkajší priestor v obytnom a rekreačnom území. Zvlášť rušivý hlučnosť, tónový, hlučnosť bežný impulzový hlučnosť stanovuje podľa postupov u meraní podľa vyhlášky pripočítavať korekcie napríklad + 5 dB alebo napríklad + 12 dB. V tomto smere súd uviedol, že uvedené právne predpisy na daný prípad aplikoval v zmysle ich širšieho výkladu. Citovaný zákon č. 355/2007 Z. z. totiž na úseku ochrany zdravia pred hlučnosťou ukladá povinnosti fyzickým osobám podnikateľom a právnickým osobám (viď ustanovenie § 27 ods. 1), t. j. explicitne z neho nevyplýva, že by sa mala aplikovať aj na právne vzťahy medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi (ako je tomu v prejednávanej veci). Súd sa však stotožnil okrem iného s názorom svedka Ing. Tomáša Brennera (t.j. odborne spôsobilou osobou na meranie hlučnosti), ktorý uviedol, že vzhľadom na neexistenciu inej právnej úpravy je potrebné citovanú vyhlášku aplikovať pre všetky prípady týkajúce sa hlučnosti súvisiaceho s aktivitou ľudí.

Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaných na vykonanie dôkazu výsluchom svedka starostu R. C., ktorý navrhli vykonať za účelom preukázania, či ostatným obyvateľom obce spôsobuje hlučnosť vtáctva chovaného žalovaným 1/ nepríjemnosti, resp. či im vadí, a to z dôvodu nadbytočnosti pre rozhodnutie vo veci. V konaní boli vypočutí viacerí svedkovia (I. S., D. T. či T. G. - predchádzajúci starosta R. C.),

ktorých výpovede boli v konečnom dôsledku pre posúdenie nároku žalobcov nedostačujúce (podobne ako čestné vyhlásenia E. G., L. Q., S. H. či rodiny D.). Súd poznamenáva, že každá osoba vníma hluk inak, pričom môže byť výrazne ovplyvnená rôznymi skutočnosťami (napr. činnosťou, ktorú aktuálne vykonáva, miestom, kde sa nachádza, časom, kedy a ako dlho hluk vníma, prípadne aj poveternostnými podmienkami).

Okrem iného však súd vykonal napríklad dokazovanie prehratím zvukových záznamov predložených žalobcami, ktoré však nemožno považovať za dôkazy preukazujúce opodstatnenosť nároku žalobcov. Podľa zaprotokolovania v zápisnici dňa 24.8.2016 zákonná sudkyňa konštatovala, že nebolo počuť z CD skoro žiaden hluk, pri hlasitosti 4, hoci predtým pustené rádio na túto hlasitosť bolo zrozumiteľné. Z nahrávky sa nedalo ani rozoznať, že zvuky patria vtáctvu, len žalobcovia komentovali, že vtáctvo prevažuje misky; dôkaz teda neprispel k rozhodnutiu o veci. Z druhej nahrávky (ktorú mohol zákonný sudca vnímať na pojednávaní) najmä nevyplýva, že sa jedná o hluk predmetného zdroja (t. j. vtáctva chovaného na pozemku žalovaných). Súd konštatuje, že ak by sa jednalo o hluk daného vtáctva, z nahrávky nie je možné zistiť, na akom mieste bola vyhotovená, prípadne akým zariadením (t. j. najmä z pohľadu kvality). Z uvedených dôvodov súd pri rozhodovaní na uvedené dôkazy neprihliadal.

Súd dôvodil, že na chov exotického vtáctva postačuje registrácia v zmysle zákona č. 15/2005 Z. z. o ochrane druhov voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín reguláciou obchodu s nimi. Z vyjadrenia Okresného úradu Skalica z 19.8.2015 mal súd preukázané, že žalovaný 1/ je zaregistrovaný na Okresnom úrade Skalica ako držiteľ exemplára podľa citovaného zákona. Z uvedeného vyplýva, že na predmetnú registráciu sa nevyžaduje osobitné konanie, výsledkom ktorého by bolo povolenie obsahujúce okrem iného spôsob výkonu vlastníckeho práva (resp. povinnosti zdržať sa určitého výkonu alebo niečo strieť). Žalobcovia v konaní poukazovali na nezákonnosť rozhodnutí Obce Unín ako príslušného stavebného úradu, konkrétne na rozhodnutie sp. zn. 274/2010 z 8.6.2011 o dodatočnom povolení stavby „Voliéra“ a rozhodnutie sp. zn. 181/2019 z 22.10.2019 o dodatočnom povolení stavby „Dostavba hospodárskeho objektu“ udelených pre A. H. a J. H. (pôvodne žalovaných 1/ a 2/), resp. pre žalovaného 1/, t. j. na stavbu, v ktorej je umiestnené predmetné exotické vtáctvo. Súd konštatoval, že žalobcami tvrdenu nezákonnosť nemal preukázanú. Naopak z rozhodnutí o odvolaniach Krajského stavebného úradu Trnava z 18.8.2011, resp. Okresného úradu Trnava z 13.3.2020 mal súd preukázané, že boli potvrdené vyššie uvedené rozhodnutia príslušného stavebného úradu Obce Unín. Z uvedeného uzavrel, že žalobcovia boli účastníkmi správneho konania týkajúceho sa povoľovacieho konania týkajúceho sa stavby voliéry (resp. jej dostavby) na pozemku žalovaných, pričom stavebný úrad (tiež odvolací orgán) sa zaoberal aj námietkou žalobcov ohľadom chovu vtáctva žalovaným 1/, ktorú vyhodnotil ako neopodstatnenú. Súd si bol vedomý, že podkladom na stavebné povolenie voliéry bol protokol L. I. Q., ktorý sám o sebe nepostačoval súdu na posúdenie, či sú naplnené predpoklady uvedené v hypotéze ust. § 127 ods. 1 O.z., vzhľadom na jeho závery ho však nemožno bez ďalšieho považovať za nedostačujúci na účely stavebného konania.

Čo sa týka tvrdenia žalobcov, že predmetný chov vážne ohrozuje ich vlastnícke právo, súd uviedol, že na druhej strane je potrebné rešpektovať výkon vlastníckeho práva žalovaných. Žalobcovia okrem iného argumentujú rozvíjajúcimi sa depresívnymi stavmi a tým, že chov exotického vtáctva nepatrí do kľudnej oblasti vidieckeho prostredia. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22Cdo/1421/2003 z 27.5.2004, v zmysle ktorého je potrebné vlastníčkovi poskytnúť ochranu bez ohľadu na to, či ide o ohrozenie nad mieru primeranú pomerom, ak bude obťažovanie imisiami vážne ohrozovať výkon jeho práv. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s predmetným rozhodnutím konštatoval, že v danom prípade sa jednalo o nárok žalobcu v zmysle § 417 ods. 2 O.z., t. j. nie o nárok v zmysle § 127 O.z., ktorého sa žalobcovia domáhajú v tomto konaní. Vychádzajúc z výkladu ustanovenia § 127 ods. 1 O.z. ako aj judikatúry (R 45/1986) súd konštatoval, že je vylúčené požadovať, aby sa vlastníčkovi uložila povinnosť niečo konkrétne konať. Práva domáhať sa uloženia povinnosti vykonať vhodné a primerané opatrenia (t. j. odvrátiť škodu) možno len v zmysle § 417 ods. 2 O.z., pričom ohrozený má toto právo len v prípade, ak hrozí škoda a ak sa jedná o vážne ohrozenie. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia si síce nárok na uloženie vhodných a primeraných opatrení na odvrátenie škody podľa § 417 ods. 2 O.z. uplatnili, ale urobili tak až podaním z 10.2.2021, t. j. takmer po deviatich rokoch od podania žaloby. V danom prípade však uvedenú skutočnosť (t. j. že by v prípade preukázania imisií hrozila škoda) žalobcovia nepreukázali, t. j. neuniesli dôkazné bremeno. Z uvedených dôvodov súd uznesením č. k. 3C/115/2012-856 zo 17.5.2021 podľa § 143 ods. 1 CSP nepripustil zmenu žaloby s odôvodnením, že výsledky doterajšieho dokazovania nie sú dostatočným predpokladom pre konanie o zmenenej žalobe a zmena predmetu sporu by tak bola nevhodná, keďže by sa konanie predĺžilo. Súd tiež uviedol, že sa nestotožňuje ani s argumentáciou žalobcov týkajúcou sa vhodnosti chovu exotického vtáctva v pokojnej lokalite vidieckeho prostredia. Z citovaného rozhodnutia Nejvyššího soudu ČR síce vyplýva povinnosť

skúmať, či je miera konkrétnych imisíí pre posudzovanú lokalitu primeraná, resp. obvyklá, v danom prípade sa však jednalo o zalietavanie včiel na susedné pozemky, pričom žalobca ako vlastník tohto susedného pozemku mal na ňom postavený bazén. Po posúdení týchto skutočností aplikujúc všetky uvedené kritéria na prejednávany prípad má súd za to, že hoci chov exotického vtáctva nie je všeobecne v našej spoločnosti bežnou záležitosťou, na druhej strane však vzhľadom na charakter dedín v danej lokalite (t. j. najmä spojený s poľnohospodárskou činnosťou či chovom hospodárskych zvierat) nemožno hovoriť o takom výkone vlastníckeho práva chovateľa, ktorý by výrazným spôsobom toto prostredie narúšal.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2, § 396 ods. 3 CSP. Vecne ho odôvodnil plným úspechom žalovaných 1/ a 3/ v spore, z ktorého dôvodu im priznal voči žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu. Žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania sp. zn. 10Co/58/2018 voči žalovaným 1/ a 3/ v plnom rozsahu, nakoľko v uvedenom odvolacom konaní boli plne úspešní.

O nároku na náhradu trov konania svedkov Ing. Lenky Rusinovej, PhD. a Ing. Tomáša Brennera rozhodol taktiež podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal im nárok na náhradu svedočného voči žalobcom v plnom rozsahu, a to v zmysle zásady úspechu vo veci. Uznesením č. k. 3C/115/2012-795 z 8.12.2020 súd priznal svedkyni Ing. Lenke Rusinovej, PhD. svedočné v sume 207,21 eur, zo zloženého preddavku jej však bola vyplatená len suma 110, eur a svedkovi Ing. Tomášovi Brennerovi súd priznal svedočné v sume 239,48 eur, zo zloženého preddavku mu však bola vyplatená len suma 110 eur.

2. Proti tomu rozsudku v celom jeho rozsahu podali včas odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe a priznaním im náhrady trov konania v rozsahu 100%. Uviedli odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

Žalobcovia dôvodili, že v konaní došlo k porušeniu § 191 CSP, ktorý zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP. Súd uskutočňuje hodnotenie dôkazov priamo, bezprostredne. Z tohto priameho hodnotenia je ale vylúčený znalecký posudok, ktorý súd hodnotí tým, že skúma, či odôvodnenie posudku je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami, či je logické a či znalec prihliadol na všetko, čo mu bolo predložené na účely vypracovania znaleckého posudku. Súd vo svojom odôvodnení na str. 15, ods. 34 uvádza: „...podľa názoru súdu nie je prípustné, aby odborné posúdenie určitej skutočnosti bolo ovplyvnené subjektívnym hľadiskom...“ Čas prejavovania vtákov v dennú a večernú hodinu je náležitou každého posudku a trvanie hlasovej aktivity podľa žalobcov cez deň 4 hodiny (deň od 6.00 do 18.00) a večer 1 hodinu a 30 min (večer od 18:00 do 22:00) nie je subjektívne hľadisko žalobcov, pretože výsluch strany (žalobcov) je jedným z dôkazných prostriedkov podľa § 195 a nasl. CSP. Ing. Hořka vychádzal zo skutočností uvedených v spise, teda z výsluchu strán a Ing. Brenner taktiež vo svojom posudku použil trvanie hlasovej aktivity a vychádzal z výsluchu žalovaných, ktorí uvádzali, že časové pôsobenie zvukových prejavov exotického vtáctva je v priemere 20% cez deň (niečo vyše dvoch hodín) a večer (hodina a pol) – str. 3 zdroj hluku bod 5 znaleckého posudku Brenner AMS. V danom prípade ide o svojvoľné konštatovanie sudcu, že znalecký posudok Ing. Hořku vychádzal zo subjektívnych vyjadrení žalobcov, ale na druhej strane neuvádza, že takisto Ing. Brenner vychádzal pri časovom pôsobení vtáctva z vyjadrení žalovaných. K tomuto uviedli, že je zrejme, že sudca nezobral do úvahy všetky tieto tri znalecké posudky (Ing. Hořka, Ing., Brenner, Ing. Mikla), ale uzatvoril svoje hodnotenie tak, že najlepším a správnym znaleckým posudkom je posudok od Ing. Miklu. Podľa R1/1981 „súd nemôže preskúmať vecnú správnosť odborných záverov znalca, pretože sudcovia na to nemajú odborné znalosti alebo ich nemajú v takej miere, aby toto preskúmanie mohli zodpovedne urobiť. To však neznamená, že súd je viazaný znaleckým posudkom, že ho musí bez ďalšieho prevziať. Pokiaľ má súd pochybnosti o vecnej správnosti znaleckého posudku, nemôže ho nahradiť vlastným názorom, ale musí znalcovi uložiť, aby podal vysvetlenie, posudok doplnil alebo inak odstránil jeho nedostatky, prípadne vypracoval nový posudok, alebo musí ustanoviť iného znalca, aby vec znovu posúdil a vyjadril sa aj k správnosti už podaného posudku.“ V konaní vôbec nebolo potrebné vyhotovovať nový znalecký posudok. Znalecké posudky Ing. Brennera ako aj Ing. Hořku (ktorého ustanovil súd v roku 2015) boli vypracované správne a objektívne, keď aj sám Krajský súd Trnava v zrušujúcom uznesení uviedol, že súd musí prihliadať aj na znalecký posudok Ing. Hořku. Znalecký posudok bol vyhotovený v roku 2015 a sudkyňa vo veci rozhodla až v roku 2018. Následne potom, čo odvolací súd vrátil vec na nové prejednanie ubehli ďalšie dva roky. Samozrejme že po piatich rokoch sa zdal posudok Ing. Brennera ako aj Ing. Hořku za starý, ale toto nemôže prísť na vrub žalobcom. Keby v roku 2015 sudkyňa rozhodla na základe znaleckého posudku Ing. Hořku, tak ako teraz rozhodol sudca na základe znaleckého posudku Ing. Miklu, mohli byť vo veci úspešní. Na základe týchto prietahov sa musel vyhotovovať nový znalecký posudok, ktorý nebol potrebný. Ing. Hořka mohol zaslať vysvetlenie, resp. mohol vykonať meranie

opätovne, keďže bol súdom ustanovený a mal znalosť tejto veci. Znalec Ing. Hořka na pojednávaní dňa 30.03.2016 vysvetlil, prečo vykonal meranie až na druhý krát. Znalec druhé meranie nevykonal svojvoľne, ale požiadal súd o vypracovanie druhého merania a zdôvodnil súdu z akého dôvodu prvé meranie nevykonal. Súd túto skutočnosť prevzal za spravodlivú a dal znalcovi možnosť vykonať meranie druhý krát. Teda bol to súd, ktorý povolil vykonať meranie druhý krát a taktiež vedel o tom, prečo znalec nevykonal prvé meranie, čo aj zdôvodnil vo svojom znaleckom posudku. K meraniu Ing. Hořku žalobcovia uviedli, že pri druhom meraní nemal vedomosť o tom, koľko vtáctva sa nachádza vo voliérach, keďže merania vykonával z ich pozemku. Toto meranie vykonal náhodne, aby bolo spravodlivé.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cz 13/82 z 15.7.1982, „Ak mal súd pri rozhodovaní k dispozícii dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, musí ich zhodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádza zo záveru druhého znaleckého posudku; pre túto úvahu je potrebné vypočítať obidvoch znalcov. Ak by ani takto nebolo možné odstrániť rozpory v záveroch znaleckých posudkov, treba dať tieto závery preskúmať iným znalcom, vedeckým ústavom alebo inou inštitúciou.“ Žalobcovia sú názoru, že znalecké posudky nevykazovali také rozpory, aby muselo byť nariadené opätovné znalecké dokazovanie. Hluk vtáctva je tak špecifický a premenlivý hluk, ktorý sa neustále mení a na to, aby posúdili, či hluk vtáctva nadmieru obťažuje susedov je potrebné dlhodobé meranie, strávenie viacej dní na pozemkoch, kde je počuť tento rušivý zvuk.

V konaní poukazovali na rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co350/2012 z 19.6.2013, z ktorého si súd zobral za správnu len tú skutočnosť, že pre posúdenie obťažovania hlukom je zvyčajne potrebné znalecké dokazovanie. Toto rozhodnutie nie je významné len tým, že sa musí vykonať znalecké dokazovanie, ak sa meria hladina zvuku, ale je významné pre toto konanie z toho dôvodu, že Krajský súd Trnava sám v rozhodnutí uvádza, že „nové opakované merania prinesú ďalšie finančné nároky a konštatuje, že hluk produkovaný z iných zdrojov bol vyšší ako samotný hluk produkovaný vtákmi. Z vyššie uvedených záverov znaleckého dokazovania je nesporne zrejme, že zvuky vydávané papagájmi chovanými na pozemku navrhovateľov neprevyšujú iný bežný hluk v danej lokalite produkovaný z iných bežne sa vyskytujúcich zdrojov.“

Zo znaleckého posudku Ing. Hořka ako aj znaleckého posudku spoločnosti BRENNER AMS, s.r.o. jednoznačne vyplynulo, že obidva protokoly majú skoro totožné hodnoty zvukových prejavov vtáctva, rozdiely spočívajú len vo vyhodnotení posudzovanej hodnoty. U Ing. Hořku nameraná hodnota 48,7 dB ráno aj večer, po vyhodnotení všetkých zákonných predpokladov ráno 51,2 dB a večer 51,7dB. U Ing. Brenner nameraná hodnota až 53,2 dB ráno aj večer, pri vyhodnotení časového pôsobenia ráno aj večer 46,2 dB, pripočítaná korekcie 2,3dB, celkom 48,8 db. Ing. Brenner, bez vyhodnotenia hodnôt, nameral 53,2 dB a Ing. Hořka, bez vyhodnotenia hodnôt, nameral 48,7 dB. Z týchto znaleckých posudkov taktiež vyplýva, že hluk pozadia je nižší ako hluk vtáctva. U spoločnosti BRENNER AMS, s.r.o. hluk vtáctva bol nameraný vo výške 48,8 db a hluk pozadia 39,6 db, teda o 9,6 db menej. Hluk vtáctva je podľa tohto protokolu o 1,2 db menej ako je prípustná hladina zvuku a zvuk vtáctva vyšší ako hluk pozadia, čo je opačný prípad ako vyplýva z rozhodnutia Krajského súdu Trnava 24Co/350/2012, kde hluk vtáctva neprevyšol iný bežný hluk. V znaleckom posudku Ing. Hořku bol hluk vtáctva nameraný vo výške 49 db a hluk pozadia 37,6 db, teda aj z toho posudku je zrejme, že hluk vtáctva je vyšší ako hluk pozadia. Znalec vo svojej výpovedi dňa 30.03.2016 na vysvetlenie svojho posudku na str. 6 na otázku zástupcu žalovaných uviedol: „V prípade tohto zdroja hluku však treba vziať do úvahy jeho dynamiku, ktorá sa pri meraní pohybovala od 66,8 db do 26,6 db. Pre porovnanie dynamika hluku pozadia bola v čase meraní od 54,6 decibela do 26,6 decibela. Z uvedeného vyplýva, že rozdiel v dynamikách hluku exotického vtáctva a pozadia vyjadrených maximálnymi hladinami je viac ako 12 db, čo je významný rušivý prvok.....rozhodujúca je spomenutá dynamika rušivého hluku.“

Súd správne posúdil daný spor, keď aplikoval na daný prípad hmotnoprávne ust. § 127 a nasl. O.z., ale tento nesprávne právne vyložil. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že chovanie exotického vtáctva žalovanými v kľudnej lokalite obce Unín medzi rodinnými domami je neprijateľné a dochádza k nepovoleným imisiám hluku na pozemok žalobcov. Sudca uzatvoril, že žalobcovia nie sú obťažovaní žalovanými nad mieru primeranú pomerom, ale neskúmal, či obťažovanie hlukom exotického vtáctva nie je vážne ohrozený výkon ich vlastníckeho práva. Sudca viac krát vo svojom vyjadrení uvádza str. 19 bod 43 „...je potrebné rešpektovať výkon vlastníckeho práva žalovaných.“, ale či je vážne ohrozený výkon ich vlastníckeho práva podľa § 127 ods. 1 O.z. neskúmal, čím je rozsudok nepreskúmateľný a svojvoľný. Sudca v odôvodnení konštatuje, že žalobcovia podávali trestné oznámenie a rôzne podnety, čo nie je ani predmetom tohto konania, žalobcovia absolútne nechápu ako toto súvisí s ich žalobou. Žalobcovia, občania, majú snáď právo podávať žaloby, podnety, oznámenie, čo je ich ústavné právo, domáhať sa spravodlivosti. To, že boli odmietnuté, je výsledok rozhodovacieho procesu. Sudca by nemal vo svojom

odôvodnení poukazovať na tieto skutočnosti, pokiaľ to neslúži ako dôkazný prostriedok a nemá to vplyv na rozhodnutie vo veci. Alebo malo toto vplyv na rozhodnutie vo veci?

Na záver tohto 10-ročného sporu si žalobcovia kladú jednoduchú otázku: „Prečo žalovaný exotické vtáctvo chová, ak s nimi denno- denne netrávi svoj čas, nekŕmi ich, nepočúva škrekot, piskot vtáctva, nechová ich za účelom predaja, i keď každý rok privádza na svet mláďatá?“ Nerobí to len preto, aby šikanoval a psychicky týral susedov, ktorí si počas celého života dobre našivali a sporadovali sa so susedmi? Citovali čl. 20 ods. 3 Ústavy SR. Nemalo by sa prihliadať okrem zákona, znaleckého dokazovania desaťminútových obhliadok rôznych úradných inštitúcií aj na morálnu stránku veci, keď ide o susedský spor a nažívanie starých, chorých ľudí na sklonku života? Ak by nebol hluk exotického vtáctva tak nepríjemný a neznesiteľný, súdili by sa žalobcovia z ich 350 eurových dôchodkov toľko rokov, už teraz so zníženým zdravím a psychikou?

Z judikatúry vyplýva, že je možné sa pri splnení zákonných podmienok domáhať súdnej ochrany podľa § 127 ods. 1 a súčasne podľa § 417 ods. 2 O.z. „Žaloba na vykonanie vhodných a primeraných opatrení na odvrátenie vážne hroziacej škody môže mať svoj právny dôvod iba v § 417 ods. 2 a ak sa osobe, ktorá je rušená v zmysle § 127 ods. 1 neposkytla náležitá právna ochrana tým, že sa vlastníčkovi uložila povinnosť zdržať sa rušenia, možno uvažovať aj o objektívnej kumulácii a v procese možno aplikovať oba právne dôvody popri sebe (simultánne).“ (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/327/2011 z 25.3.2013). Ako príklad možno uviesť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/222/2012 z 20.12.2012, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý aplikoval obe vyššie uvedené zákonné ustanovenia kumulatívne a uložil žalovaným vykonať vhodné a primerané opatrenie na odvrátenie hroziacej škody. V danej veci žalobcovia podali návrhu na zmenu žaloby, ktorá im bola uznesením súdu zamietnutá. Žalobcovia vo svojich výpovediach uvádzajú, že škrekot a piskot exotického vtáctva vážne ohrozuje ich zdravie. Sú to ľudia vo vyššom veku na dôchodku, celý svoj čas trávajú na predmetných nehnuteľnostiach, kde preniká škrekot a piskot exotického vtáctva. Pred týmto hlukom sa musia schovávať do domu, nemôžu mať otvorené ani okná, pretože hluk je taký prenikajúci, že pôsobí až do vnútra. Vtáctvo šikrieka opakovane, celý deň. Ich rodinný dom sa nachádza v obytnej zóne na dedine, čo je kľudná oblasť. Tento hluk pôsobí na ich zdravie takým spôsobom, že museli vyhľadať lekársku pomoc (žalobkyňa – psychiatra) a hrozba vzniku závažnej škody na zdraví je preukázaná odborným vyjadrením lekára, že hrozí vážne poškodenie zdravia – psychické problémy – neustálym počúvaním škrekotu exotického vtáctva. Tento neustály škrekot a piskot exotického vtáctva ich psychicky ubíja, pretože sú už dôchodcovia, žijú na vidieku, ktorá je kľudným miestom a chcú mať kľudné starnutie a nie aby od rána do večera neustále a opakovane počúvali škrekot vtáctva. Sú starší a chorí ľudia a hluk exotického vtáctva je tak nepríjemný a neznesiteľný, že vážne ohrozuje ich zdravie, ktoré im môže poškodiť.

Žalobcovia neboli účastníkmi správneho konania, v ktorom bol žalovaný povolený chov exotického vtáctva. Boli však účastníkmi stavebného konania o dodatočnom povolení stavby č. 274/2010 z 8.6.2011, v ktorom R. C. ako príslušný stavebný úrad vydal pre právnych predchodcov – pôvodných žalovaných – dodatočné stavebné povolenie na stavbu „voliéra“ na pozemku KNC par.č. 104/2, k.ú C.. Voči tomuto rozhodnutiu podali odvolanie, ktoré Krajský stavebný úrad zamietol dňa 18.08.2011 a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu obce Unín č. 274/2010. Krajský súd vo svojom odôvodnení uvádza, že ich námietka týkajúca sa hlučnosti chovaných vtákov v povoľovanej voliére je neakceptovateľná, a to z dôvodu, že stavebníci – pôvodní žalovaní – predložili Merací protokol z 20.4.2011 vypracovaný L. I. Q. spoločnosť AUREKA s.r.o., z ktorého vyplýva, že hlasová aktivita vtáctva 25 % dennej a večernej doby nie je prekročená. Krajský stavebný úrad Trnava rozhodol na základe súkromného meracieho protokolu vypracovaného L. Q., ktorý merací protokol si zadovážili stavebníci. Nejednalo sa o merací protokol za prítomnosti všetkých strán, resp. aj starostu obce ako nezávislej osoby, alebo za prítomnosti zamestnanca stavebného úradu, či úradníka z regionálneho úradu verejného zdravotníctva, ale tento protokol si dali stavebníci vypracovať bez prítomnosti nezávislých osôb. Od samého začiatku žalobcovia poukazujú na skutočnosť, že tento protokol nebol vykonaný čestne, a neobsahoval ani všetky náležitosti podľa zákona. Krajský stavebný úrad Trnava pochybil v tom, že povolil dodatočnú stavbu „voliéry“ na základe takto vyhotoveného protokolu. V súdnom konaní sa preukázalo, že merací protokol L. Q. bol chybný, keď Úrad verejného zdravotníctva SR uviedol listom z 3.10.2016, že predložené protokoly vypracované firmou AUREKA s.r.o. vychádzajú z minimálnej nameranej hodnoty, ktorú berú ako ekvivalentnú hladinu A zvuku, preto je v protokoloch posudzovaná hodnota nižšia ako by bola, keby vychádzali podľa legislatívy z ekvivalentnej hladiny A zvuku. Úrad taktiež uviedol, že mala byť uplatnená korekcia na zvlášť rušivý zvuk, čo v protokoloch chýbalo. Z toho jednoznačne vyplýva, že žalobcovia nikdy nesúhlasili s chovom exotického vtáctva, ani nesúhlasili, aby bola dodatočne povolená stavba „voliéra“ a Krajský stavebný úrad Trnava rozhodol o povolení dodatočnej stavby „voliéry“ na základe

chybného meracieho protokolu, ktorý nespĺňal zákonné predpoklady ako to uviedol Úrad verejného zdravotníctva SR. Neustále upozorňujú na skutočnosť, že žalovaný 1/ vždy urobil nejaký podvod, či už to bolo s týmto meracím protokolom od spoločnosti AUREKA s.r.o., alebo ako dal žalobcom za pravdu Okresný súd Skalica, keď ustanovil znalca Ing. Hoľku a ten musel vykonať meranie na dva krát, pretože prvé meranie nemohol znalec uskutočniť, keďže žalovaný 1/ nemal počas merania vo voliére taký počet kusov vtáctva, ako mal zapísané v zozname Okresného úradu Skalica, odbor starostlivosti o životné prostredie zo 17.7.2015. Neustále zavádza a klame nielen štátne úrady, ale aj znalcov a aj súd.

Žalobkyňa 2/ bola vyšetrená psychiatrom D. K. dňa 20.10.2016. Boli jej predpísané lieky LEXAURIN (lieky proti úzkosti) na upokojenie z dôvodu psychickej záťaže ohľadom hluku exotického vtáctva. Do budúcnosti hrozí žalobcom vážna škoda na zdraví v podobe psychických problémov a úzkosti. Žalobcovia už skôr vo svojich výpovediach uvádzali, že škrekot vtáctva ich obťažuje, spôsobuje im psychické problémy v takom zmysle, že nemôže byť na záhrade, kde majú altánok, v ktorom v jarných a letných mesiacoch vedeli odpočívať. Odkedy žalovaní chovajú exotické vtáctva nemôže odpočívať na záhrade kvôli opakujúcemu sa škrekotu vtáctva, ktoré škrieka celý deň aj večer. V záhrade taktiež majú nasadenú zeleninu, zemiaky, pestujú ovocie, pretože sa jedná o starších ľudí a sú zvyknutí si takto všetko dopestovať. Nemôžu sa tejto činnosti venovať, pretože keď začnú vtáky škriekať, je to neznesiteľné a musia sa zavrieť v dome, ale rev vtáctva je počuť aj cez zatvorené okná. Taktiež majú na záhrade bazén pre vnúčatá a ani tie nechcú k nim chodiť sa už kúpať, pretože sa nedá ten rev vtáctva počuť. Toto neprispieva na ich zdravie a hrozí vážna ujma na zdraví, že môže sa u nich začať prejavovať depresia z toho, aby sa neustále schovávali. Žalobcom je bránené vo výkone ich vlastníckeho práva, pretože nemôžu vykonávať hore uvedené činnosti ako boli zvyknutí. Sú to starší ľudia, na dôchodku a žijú na dedine, v kludnej lokalite, kde chcú ísť na záhradu a mať klud. Pre nich je relaxom obrábať pôdu, byť vonku na slniečku a nie aby sa schovávali. Rev vtáctva je celodenný, čo namerali aj znalci, je opakovaný a neznesiteľný. Takéto vtáctvo nepatrí do kludnej lokality obce C.. Ľudia sa sťahujú na vidiek z dôvodu, aby mali klud, aby mohli relaxovať a nie aby sa cítili ako v zoologickej záhrade.

Svedok I. S. dňa 1.8.2016 vypovedal, že „keď škriekajú, ruší to aj mňa, rušilo by to aj vás.“, „vnímam škrekot vtákov rovnako, aj keď je za plotom lexan“. Svedok D. T. dňa 24.8.2016 vypovedal, že „vnímam škrekot vtáctva, hlavne, keď som na terase, pokiaľ príde k nám návšteva na škrekot vtáctva sa na terasu strhnú, pýtajú sa, čo to je. Ja, sám, keď počujem vtáky škriekať, z terase odchádzam. Najčerstvejšiu skúsenosť mám so škrekotom vtákov z dnešného ráno o pol siedmej, chcel som vyvetrať, spal u nás vnuk, vtáky škriekali tak, že som musel oblok zatvoriť.“ „Pre mňa je škrekot vtáctva od H. nepríjemný, je to ako v džungli, je to na dedinu neprirodzené.“ Z výpovedí svedkov ako aj z výpovedí žalobcov vyplýva, že hluk exotického vtáctva vážne ohrozuje výkon ich vlastníckeho práva (pretože je pre žalobcov obtiažne sa zdržiavať na terase, pri bazéne, okopávať záhradu pre hluk exotického vtáctva, ktorý je neznesiteľný, nepríjemný, opakovateľný a celodenný) a preto je mu treba poskytnúť ochranu bez ohľadu na to, či ide o ohrozenie nad mieru primeranú pomerom podľa § 127 ods 1 O.z. Skutočnosť, že je vážne ohrozený výkon ich vlastníckeho práva, sudca neskúmal, čo aj viac krát poukazovali, aj v ich výpovediach. Predložili aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo1421/2003 z 27.5.2004, na ktoré sudca v odôvodnení poukázal, ale ho nesprávne vyhodnotil. Nie je podstatné, či v citovanom rozsudku sa jednalo o včely, ale tigre, hady, dôležitý je obsah a aplikácie ust. § 127 ods. 1 O.z. V danom rozsudku súd uvádza na str. 5 druhý odsek „.... zistili sodu, že obťažovaní žalobce mierou primeranou poměrům nepřesáhlo a nejde o vážné ohrožení výkonu jeho práva, žalobu zamítne.“ A ďalej uvádza „jeli žalobce obtěžován včelami natolik, že to vážne ohrozuje výkon jeho vlastníckeho práva, jde o vážné ohrožení výkonu práva a je mu třeba poskytnout ochranu bez ohledu na to, zda jde o ohrožení nad mírou přiměřenou poměrům.“ Sudca neskúmal, či ide o vážne ohrozenie výkonu vlastníckeho práva žalobcov (pre žalobcov obtiažne sa zdržiavať na terase, pri bazéne, okopávať záhradu pre hluk exotického vtáctva, ktorý je neznesiteľný, nepríjemný, opakovateľný a celodenný) a taktiež nezhodnotil, resp. neskúmal, či takéto exotické vtáctva niekto chová v danej lokalite, či je to bežné v dedinách chovať exotické vtáctvo. Je zrejmé, že sudca na daný skutkový stav aplikoval § 127 ods. 1 O.z. nesprávne, keď nedostatočne vyložil pre daný prípad pojem „miera primeraná pomerom“ (vychádzal len zo znaleckého posudku Ing. Miklu, a nezobral do úvahy iné skutočnosti citované vyššie, či je takýto chov v danej lokalite bežným javom) a nezaoberal sa ani otázkou, či nejde o vážne ohrozenie výkonu vlastníckeho práva, keď z tvrdení žalobcov vyplývalo, že nemôžu vykonávať bežné činnosti na záhrade (okopávanie, sadenie), musia sa schovávať pred hlukom a nemôžu si posediť na záhrade.

3. Žalovaní 1/ a 3/ sa k odvolaniu žalobcov nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam odvolateľov považovať za vo výroku vecne správny.

5. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľov) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo veci samej (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

6. Podľa § 127 ods. 1 O.z. vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vnikáť na susediaci pozemok a nešetrne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce na jeho pozemok.

Toto ustanovenie predstavuje zákonné obmedzenie vlastníckeho práva alebo práv, ktoré sa priamo odvíjajú od vlastníctva. Súbor týchto pravidiel správania sa v teórii i praxi označuje ako tzv. susedské práva. Obmedzenie práv vlastníkov je vzájomné a zároveň prospešné viacerým vlastníkom. Aj ostatní vlastníci sa musia podriaďovať tomuto ustanoveniu tak, aby pri výkone práv vlastníkov nebol ktorýkoľvek z vlastníkov ohrozený konaním, ktoré je v tomto predpise zakázané. Vlastník veci sa musí zdržať len takého konania alebo nekonania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo ktorým by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Predpoklady uvedené v hypotéze tejto normy treba vykladať v každom jednotlivom prípade objektívne. Subjektívne hľadisko nie je rozhodujúce, a preto v konkrétnych prípadoch sa musia tieto predpoklady (nad mieru primeranú pomerom a vážne ohrozenie výkonu práv) posúdiť z odborných hľadísk, t. j. aj pomocou znalca. Z toho na druhej strane vyplýva, že vlastník veci sa musí zdržať toho, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Vlastník môže ohrozovať a obťažovať nielen iného vlastníka, ale aj každú inú osobu, ktorá ako jeho sused, by mohla byť dotknutá konaním vlastníka veci. Ohrozeným susedom môže byť fyzická i právnická osoba, môže to byť nájomca, vypožičiavateľ alebo osoba oprávnená z vecného bremena, pričom nemusí ísť o bezprostredného suseda. (Komentár IURA)

Posúdenie prípustnosti imisií vychádza z tzv. generálnej klauzuly, obsiahnutej v § 127 ods. 1 O.z., podľa ktorej sa vlastník veci musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Sú tu upravené dve skutkové podstaty - obťažovanie iného a vážne ohrozenie výkonu jeho práv. Obťažovanie je právne významné len v prípade, že je "nad mieru primeranú pomerom", kým ak by v dôsledku imisie došlo k vážnemu ohrozeniu výkonu práva, je otázka primeranej miery pomerom bez významu. Rozdiel medzi ohrozením výkonu práva a obťažovaním iného spočíva v tom, že ohrozovanie sa týka priamo výkonu práv chráneného subjektu alebo dokonca ich

existencie; obťažovanie vlastnému výkonu práva nebráni, ale robí ho obťažným alebo nepríjemným. Ak v dôsledku konania vlastníka dochádza k vážnemu ohrozeniu vlastníckeho práva iného, spočívajúcemu v poškodzovaní veci, ide o neoprávnený zásah podľa § 127 ods. 1 O.z. bez ohľadu na to, či tento zásah prekračuje mieru primeranú pomerom (rozsudok NS ČR, sp. zn. 22 Cdo 1935/2003).

Odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia 1/ a 2/ neunesli dôkazné bremeno preukázať ich tvrdenia, že žalovaní nad mieru primeranú pomerom obťažujú žalobcov 1/ a 2/ hlukom a vážne ohrozujú výkon ich práv (teda neboli naplnené predpoklady uvedené v ust. § 127 ods. 1 O.z., ktoré by zakladali uloženie povinnosti žalovaným zdržať sa takého konania) a súd prvej inštancie správne žalobu zamietol pre neunesenia dôkazného bremena.

7. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstate vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalobcov 1/ a 2/, keďže prevažnú časť podstatných tvrdení z odvolania žalobcovia uvádzali už v konaní pred súdom prvej inštancie.

Odvolytelia namietali, že v konaní došlo k porušeniu § 191 CSP, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, nesúhlasili s názorom súdu prvej inštancie, že nie je prípustné, aby odborné (exaktné) posúdenie určitej skutočnosti bolo ovplyvnené subjektívnym hľadiskom, nimi počas ich výsluchu (ako dôkazného prostriedku) uvádzaný čas prejavovania sa vtákov v dennú a večernú hodinu a trvanie ich hlasovej aktivity cez deň (z ktorého vychádzal znalec Ing. Hořka) nepovažovali za subjektívne, keď aj znalecký posudok Brenner Arms vychádzal z výsluchu žalovaných a ich tvrdení o trvaní hlasovej aktivity exotického vtáctva, namietali, že súd nevzal do úvahy všetky znalecké posudky (Ing. Hořka, Ing. Brenner, Ing. Mikla), ale uzatvoril hodnotenia tak, že najlepším a správnym znaleckým posudkom je posudok Ing. Miklu, odvolatelia sú s poukazom na R1/1981 názoru, že nebolo potrebné vyhotovovať nový znalecký posudok, Ing. Hořka mohol zaslať vysvetlenie, resp. mohol vykonať meranie opätovne, keďže bol súdom ustanovený a mal znalosť vo veci, znalecké posudky nevykazovali také rozpory, aby muselo byť nariadené opätovne znalecké dokazovanie, ktoré podľa žalobcov (s poukazom na rozhodnutie KS v Trnave sp. zn. 24Co/350/2012) prinieslo len ďalšie finančné nároky. Odvolatelia porovnali znalecké posudky Ing. Hořku a spoločnosti BRENNER ARMS s.r.o., vyvodili z nich záver, že oba protokoly majú skoro totožné hodnoty zvukových prejavov vtáctva, rozdiely spočívajú len vo vyhodnotení posudzovanej hodnoty, Ing. Hořku vo výpovedi uviedol, že treba vziať v prípade tohto zdroja hluku do úvahy jeho dynamiku, ktorá sa pohybovala od 66,8 db do 26,6 db, dynamika hluku pozadia bola v čase meraní od 54,6 db do 26,6 db, z čoho vyvodil, že rozdiel v dynamikách hluku exotického vtáctva a pozadia vyjadrených maximálnymi hladinami je viac ako 12 db, čo je významný rušivý prvok. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Súd prvej inštancie rešpektoval názor odvolacieho súdu z jeho predchádzajúceho rozhodnutia (Uznesenie Krajského súdu v Trnave z 3.9.2019 č. k. 10Co/58/2018-551), ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie v predmetnom spore (rozsudok Okresného súdu Skalica z 29.1.2018 č. k. 3C/115/2012-354, po prečíslovaní 454) a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď odstránil vady petitu žaloby, vypočul aktuálnych žalovaných, opätovne posúdil dôkazy a riadne ich vyhodnotil, jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní, preskúmateľným spôsobom vyjadril skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Odvolatelia tvrdili, že súd nevzal do úvahy všetky znalecké posudky (Ing. Hořka, Ing. Brenner, Ing. Mikla), ale uzatvoril hodnotenia tak, že najlepším a správnym znaleckým posudkom je posudok Ing. Miklu, túto námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko z bodov 12., 13., 14., 15., 18., 19., 20. (takmer 4 strany) odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie veľmi podrobne rozobral znalecké posudky i protokol o akreditovanom meraní hluku v životnom prostredí spoločnosti BRENNER ARMS s.r.o., znalcov, Ing. Brennera a Ing. Rusinová aj vypočul na pojednávaní a najmä (nie však výlučne) z bodov 29., 31., 32., 33., 34., 35., 40. odôvodnenia zasa vyplýva, že tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, znalecké posudky a protokoly v bodoch 32. a 34. odôvodnenia zhodnotil v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vzal za podklad svojho rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádzal zo záveru druhého (nie v poradí) znaleckého posudku, keď predtým oboch znalcov vypočul, nešlo zo strany súdu o nekritické prebratie záverov znaleckého posudku bez ich hodnotenia, rovnako riadne súd prvej inštancie najmä v bodoch 32. a 34. odôvodnil

potrebu opätovného nariadenia znaleckého dokazovania, nehodnotil znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti, ale hodnotil presvedčivosť posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, jeho logické odôvodnenie a súlad s ostatnými dôkazmi, odvolací súd sa s jeho vyhodnotením dokazovania a závermi v plnom rozsahu stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je prípustné, aby odborné (exaktné) posúdenie určitej skutočnosti bolo ovplyvnené subjektívnym hľadiskom, ktoré má zrejmy vplyv na vyslovenie záveru, či sú v danom prípade dodržané prípustné miery stanovené technickou normou, znalec Ing. Mikla k predchádzajúcim posudkom poukázal na skutočnosť, že sa robili len krátke merania, pričom časové pôsobenie nebolo doložené meraním (znalec Ing. Hořka uviedol k údaju aký dlhý čas vtáky za deň škriekajú, že k nemu dospel z rozhovoru so žalobcami, ktorí uviedli časové údaje a tiež z posudku už založeného v spise, Ing. Brenner k časovému pôsobeniu uviedol, že je možné ho určiť len odhadom a za daný údaj zodpovedá objedávateľ, časy merania nie sú platnou legislatívou taxatívne požadované) a teda spracovatelia neboli schopní toto časové pôsobenie preukázať. Zo znaleckého posudku č. 01/204000133/ZP z 5.11.2020 vypracovaného znalcom Ing. Dušanom Miklom o.i. vyplýva, že výsledky merania boli vyhotovené a spracované vo forme protokolu o meraní hluku č. 204000133 zo dňa 3.11.2020, ktorý je súčasťou znaleckého posudku ako príloha č. 2. Meranie hluku bolo znalcom uskutočnené dňa 8.9.2020 v čase od 18.00 hod. do 22.00 hod. a dňa 9.9.2020 v čase od 6.00 hod. do 18.00 hod., znalec bol vypočítaný aj na pojednávaní, k času pôsobenia hluku vtáctva uvedeného hodnotami 18 minút v dennom čase, resp. 6 minút vo večernom čase uviedol, že v týchto časoch bolo legitímne preukázané, že sa vtáctvo zvukovo prejavovalo a bolo rozpoznateľné od hluku okolia. Doplnil, že čas pôsobenia hluku je dôležitý pri vyhodnocovaní prípustnej hladiny hluku. Upresnil, že boli vykonané spojené časové záznamy v jednotlivých meracích bodoch, a to súčasne vo všetkých troch miestach merania. Následne na základe vyhodnotenia záznamov a svojich poznámok zistil, že hluk vtáctva dosahuje hodnotu od 2000 do 3150 hertzov, na základe ktorej skutočnosti bolo možné vyseparovať, či a v ktorých časoch bolo vtáctvo aktívne. Čo sa týka namietanej dynamiky hluku zo strany žalobcov znalec uviedol, že v predchádzajúcich posudkoch o meraní hluku nebola zhodnotená dynamika hluku, pričom uvedené neustanovuje ani vyhláška. Upresnil, že charakter hluku vtáctva možno považovať za premenlivý hluk s veľkým rozdielom hladín, z ktorého dôvodu na ochranu zdravia určil veľkosť korekcie + 5 dB, t.j. v maximálnej novej hodnote. Možno teda uzavrieť, že znalec čas prejavovania sa vtáctva a trvanie ich hlasovej aktivity posúdil na základe objektívneho merania hluku. Nedôvodnými tak boli všetky vyššie uvedené námietky o porušení zásad vyplývajúcich z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov.

8. Odvolatelia tiež namietali, že súd prvej inštancie síce správne posúdil daný spor, keď aplikoval na daný prípad hmotnoprávne ust. § 127 a nasl. O.z., ale tento nesprávne vyložil, keď uzatvoril, že žalobcovia nie sú obťažovaní žalovanými nad mieru primeranú pomerom, ale neskúmal, či obťažovanie hlukom exotického vtáctva nie je vážne ohrozený výkon ich vlastníckeho práva, čím je rozsudok nepreskúmateľný a svojvoľný. Kládli rečnícke otázky (či malo podávanie nimi trestného oznámenia a rôznych podnetov vplyv na rozhodnutie vo veci, prečo žalovaný chová exotické vtáctvo, či to nerobí preto aby ich šikanoval a psychicky týral, s poukazom na čl. 20 ods. 3 Ústavy SR sa dopytovali či by sa nemalo prihliadať aj na morálnu stránku veci, že ide o susedský spor starých, chorých ľudí na sklonku života a či by sa súdili s ich 350 eurových dôchodkov toľko rokov už teraz so zníženým zdravím a psychikou, ak by nebol hluk exotického vtáctva tak nepríjemný a neznesiteľný?), hrozbu vzniku závažnej škody na ich zdraví považovali za preukázanú odborným vyjadrením lekára, že hrozí vážne poškodenie zdravia – psychické problémy – neustálym počúvaním škrekotu a piskotu exotického vtáctva. Žalobcovia v odvolaní opäť uvádzali, že škrekot vtáctva ich obťažuje, spôsobuje im psychické problémy v takom zmysle, že nemôžu byť na záhrade, kde majú altánok, v ktorom v jarných a letných mesiacoch vedeli odpočívať. Odkedy žalovaný chová exotické vtáctvo nemôžu odpočívať na záhrade kvôli opakujúcemu sa škrekotu vtáctva, ktoré škrieka celý deň aj večer. V záhrade taktiež majú nasadenú zeleninu, zemiaky, pestujú ovocie, pretože sa jedná o starších ľudí a sú zvyknutí si takto všetko dopestovať. Nemôžu sa tejto činnosti venovať, pretože keď začnú vtáky škriekať, je to neznesiteľné a musia sa zavrieť v dome, ale rev vtáctva je počuť aj cez zatvorené okná. Taktiež majú na záhrade bazén pre vnúťatá a ani tie nechcú k nim chodiť sa už kúpať, pretože sa nedá ten rev vtáctva počuť. Toto neprispieva na ich zdravie a hrozí vážna ujma na zdraví, môže sa u nich začať prejavovať depresia z toho, aby sa neustále schovávali. Žalobcom je bránené vo výkone ich vlastníckeho práva, pretože nemôžu vykonávať hore uvedené činnosti ako boli zvyknutí. Sú to starší ľudia, na dôchodku a žijú na dedine, v kludnej lokalite, kde chcú ísť na záhradu a mať klud. Pre nich je relaxom obrábať pôdu, byť vonku na slniečku a nie aby sa schovávali. Rev vtáctva je celodenný, čo namerali aj znalci, je opakovaný a neznesiteľný. Takéto vtáctvo nepatrí do kludnej lokality obce Unín. Ľudia sa sťahujú na vidiek z dôvodu,

aby mali kľud, aby mohli relaxovať a nie aby sa cítili ako v zoolologickej záhrade. Odvolatelia tiež citovali z výpovedí svedkov I. S. a D. T., z ktorých výpovedí, rovnako z výpovedí žalobcov podľa nich vyplýva, že hluk exotického vtáctva vážne ohrozuje výkon ich vlastníckeho práva, pretože je pre žalobcov obtiažne zdržiavať sa na terase, pri bazéne, okopávať záhradu pre hluk exotického vtáctva, ktorý je neznesiteľný, nepríjemný, opakovateľný a celodenný a preto je mu treba poskytnúť ochranu bez ohľadu na to, či ide o ohrozenie nad mieru primeranú pomerom podľa § 127 ods. 1 O.z.

Tieto námietky považuje odvolací súd za nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie skúmal okrem toho či žalovaní nad mieru primeranú pomerom neobťažujú žalobcov hlukom aj to, či obťažovaním hlukom exotického vtáctva nie je vážne ohrozený výkon vlastníckeho práva žalobcov a s uvedenými námietkami sa riadne vysporiadal (viď 29., 34., 39. 41 a 43. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku) so záverom, že nebolo žalobcami preukázané, že by sa jednalo o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom ani že by sa jednalo o vážne ohrozenie výkonu vlastníckeho práva žalobcov a že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožňuje, rovnako s jeho záverom, že hoci chov exotického vtáctva nie je všeobecne v našej spoločnosti bežnou záležitosťou, na druhej strane však vzhľadom na charakter dedín v danej lokalite (spojený najmä s poľnohospodárskou činnosťou či chovom hospodárskych zvierat) nemožno hovoriť o takom výkone vlastníckeho práva chovateľa, ktorý by výrazným spôsobom toto prostredie narúšal. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcov, že hrozba vzniku závažnej škody na ich zdraví bola preukázaná odborným vyjadrením lekára, že hrozí vážne poškodenie zdravia – psychické problémy – neustálym počúvaním škrekotu a piskotu exotického vtáctva. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobcovia síce preukázali lekárskymi správami, že absolvovali psychiatrické vyšetrenia, pri ktorých však žalobcovia, nie lekár, tvrdili, že ich psychické problémy vyplývajú z neustáleho škrekotu a piskotu exotického vtáctva, avšak tieto lekárske správy samé osebe nemožno bez ďalšieho (odborného posúdenia, ktoré žalobcovia nenavrhl) považovať za preukázanie hrozby vzniku závažnej škody na zdraví žalobcov neustálym počúvaním škrekotu a piskotu exotického vtáctva chovaného na pozemkoch žalovaných.

Odvolatelia tiež namietali, že súd na daný stav aplikoval § 127 ods. 1 O.z. nesprávne, keď nedostatočne vyložil pre daný prípad pojem „miera primeraná pomerom“, keď vychádzal len zo znaleckého posudku Ing. Miklu a nezobral do úvahy iné skutočnosti už uvedené, či je takýto chov v danej lokalite bežným javom. Ani túto námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie vyložil pre daný prípad pojem „nad mieru primeranú pomerom“ v bode 27., 29., 34., 35., a 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Z uvedeného vyplýva, že nebola dôvodnou námietka o nesprávnom právnom posúdení veci ani o nepreskúmateľnosti, svojvoľnosti a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie v súlade s § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku uviedol čoho sa žalobcovia domáhali, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, aké prostriedky procesného útoku použili, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní a aké prostriedky procesnej obrany použili, jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, odkázal na ustálenú rozhodovaciu prax, odôvodnenie rozsudku je presvedčivé.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou (v danom prípade niektoré rečnicke otázky odvolateľov, ich tvrdenia týkajúce sa právoplatne skončeného správneho konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcov neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcov z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Žalobcovia v odvolaní neprodukovali žiadne relevantné tvrdenia, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie. Všetky relevantné skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené

v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal.

Odvolačný súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby (I. výrok), podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

9. Vo vzťahu k súdom prvej inštancie priznaným nárokom na náhradu svedočného (IV. a V. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie) odvolatelia neuviedli žiadne konkrétne odvolacie námietky (nepostačuje všeobecné vymedzenie odvolacích dôvodov poukazom na § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP z úvodu odvolania). Odvolačný súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok. Dôsledky takéhoto postupu idú výlučne na ťarchu odvolateľa a musia nevyhnutne viesť k potvrdeniu napadnutého rozhodnutia v takejto časti. Na základe uvedeného s poukazom na čl. 4 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1 a § 258 per analogiam CSP odvolačný súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o priznaní nárokov na náhradu svedočného (IV. a V. výrok) ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Odvolačný súd sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý o trovách konania rozhodol dvomi samostatnými výrokmi (II. a III. výrok napadnutého rozsudku), a to zvlášť o trovách prvoinštančného konania a zvlášť o trovách odvolacieho konania (10Co/58/2018), posudzujúc úspech v konaní v každej inštancii zvlášť, ani s rozhodnutím, že z priznaného nároku patrí každej z úspešných strán 50%, odvolačný súd je totiž názoru, že bolo potrebné v predmetnom spore rozhodnúť jedným výrokom o trovách celého konania (v oboch inštanciách) podľa pomeru úspechu strán v konaní ako celku.

Žalovaní 1/ a 3/ však rozhodnutie nenapadli odvolaním a vo vzťahu k žalobcom 1/ a 2/ s poukazom na zásadu zákazu zmeny k horšiemu (zákaz reformatio in peius), obmedzujúcu rozhodovanie odvolacieho súdu, nebolo možné rozhodnutím odvolacieho súdu zhoršiť postavenie žalobcov 1/ a 2/ ako jediných odvolateľov priznaním žalovaným 1/ a 3/ nároku na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu proti žalobcom 1/ a 2/, teda vo väčšom rozsahu ako súd prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu tu tiež neboli žiadne zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré by bolo potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (§ 257 CSP).

Na základe uvedeného odvolaciemu súdu nezostávalo iné ako rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach o nárokoch na náhradu trov konania (II. a III. výrok) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

11. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vzhľadom k tomu, že žalovaní 1/ a 3/ boli plne úspešní aj v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, im vznikol nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolačný súd preto rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 3/ majú proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď nevidel v predmetnom spore dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

12. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).